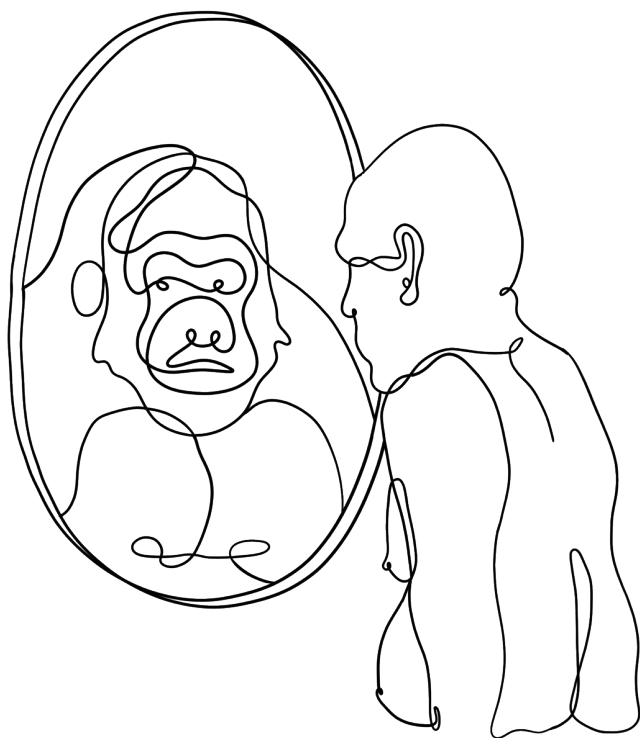

VOLMAAKT
PRIMITIEF

CHRISTOF MAESEN

VOLMAAKT PRIMITIEF

palm|slag

Ontwerp omslag, binnenwerk en illustraties door:

Altery - altery.be

Niels Castermans

Serge Bloemen

Chantal Brouwers

© 2022 **Uitgeverij Palmslag | Christof Maesen**

palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

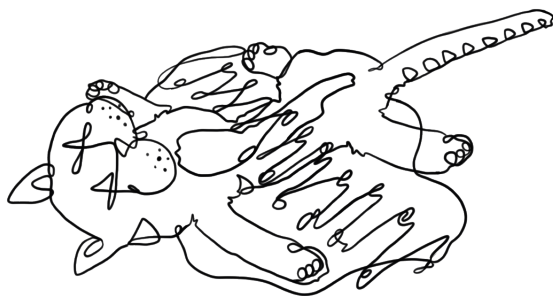
ISBN 978 94 932 4531 0

NUR 301

Voor Henry,
mijn beste vriend,
voor altijd.

HOOFDSTUK 1

Negentig kilometer per uur

Ijsbloemen op de voorruit van z'n Citroën Cactus belemmerden Joris Versaevel het zicht toen hij het parkeerterrein van zijn stambordeel verliet. Gelukkig kende deze parking nog maar weinig geheimen voor hem, vandaar dat hij zelfs met een beperkt zicht zonder blikshade de terugrit naar huis kon aanvatten. Joris was een type dat zich voorbereidde op de meest willekeurige dingen. Zo probeerde hij tijdens de zomermaanden al een aantal keer de parking van z'n favoriete bordeel te verlaten zonder bril. Met een glazensterkte van min vijf was dit volgens hem een waardig profexamen op de 's winters bevroren ruiten. We kunnen afleiden dat de man duidelijk gesteld was op gewoontes en standvastigheid in het leven. Zo wist hij in de zomer dat hij dit bepaalde bordeel nog zou opzoeken in de winter, die nog lang niet eraan zat te komen. Daarnaast wist hij ook dat het morgen eindelijk vrijdag was, en op vrijdagavond zijn vrouw Jozefa standaard pangasiusfilet uit de oven serveerde, geflankeerd door kroketjes, spinazie en een kannetje roomsaus... De reden dat de saus in een potje apart zat, was dat Joris op deze manier perfect kon doseren hoeveel er op z'n bord kwam. Dit gaf hem de vrijheid om de kroketjes afzonderlijk onder te dompelen in het heerlijk dampende kooksel. Rijst, pasta of couscous at Joris zelden. Dat was hem allemaal iets te multicultureel.

De aandachtige lezer zou kunnen opmerken:

‘De pangasius is niet bepaald een vis die men vangt in de plaatselijke Noordzee. Is deze xenofob zich daar wel van bewust?’ Het antwoord is ‘ja’ en bijkomstig is het feit dat ook voor hem vaderlandsliefde grenzen had. De prijs van een kilo pangasiusfilet bedraagt vijf euro vijftig terwijl de inheemse Noordzeekabeljauw per zelfde gewichtshoeveelheid een drieëndertigtal euro’s kost. In dit geval maakte de man graag een uitzondering op de regel. Bij deze zijn we bij een derde en voorlopig laatste karaktereigenschap van onze protagonist aangekomen, en dat is eufemistisch uitgedrukt: prijsbewustheid. Noem hem gerust een gierige zak. Als zijn van nature zwak gebit het aankon, zou hij een vijf cent muntstuk in zes stukken bijten.

Inmiddels was de bedachtzame chauffeur al een eindje onderweg. De ruiten waren netjes ontdooid en alles verliep op de manier zoals het dat altijd deed. In tegenstelling tot een stamcafé, dat veelal in de nabije leefomgeving van de bezoeker ligt, koos Joris zijn stambordeel een jaar geleden net niet in die nabije leefomgeving. Je moest er je buurman maar tegen het lijf lopen. Het is geenszins onrealistisch dat die smeerlap z’n vrouw bedriegt, bedacht hij zich terloops. Neen, je burens tref je er best niet. Het kan allemaal nog erger natuurlijk. Drie jaar geleden trof Joris’ broer Jeroen op

een druilerige dinsdagavond zijn vrouw aan, toen die net hevig verward zat in een onorthodoxe soixante-neuf met de buurman. Een onaangenaam zicht.

Hij keek François, die gehurkt met twee voeten steunend op de armleuningen van de fauteuil stond, recht in de anus aan. Jeroen, die vroeger thuis was gekomen dan voorzien en zijn vrouw heerlijk had willen verrassen met een Chinese afhaalmaaltijd, merkte stante pede op dat iemand anders hem en zijn verwennerijtjes te vlug af was geweest. Hij keek met half dichtgeknepen ogen naar het sterretje van de joviale buurman, wendde zijn blik een twintigtal centimeter lager, kantelde het hoofd schuin om François' hangzak, die in het gezichtsveld van vrouw Wendy bengelde, te ontwijken en staarde diep in haar ogen. Jeroens blik stond echter op oneindig... Wendy was een welopgevoed meisje uit de hogere middenklasse, en zoals bekend is het welopgevoede meisjes uit de hogere middenklasse aangeleerd dat ze niet mogen praten met hun mond vol. Uit pure paniek en verbijstering lapte ze deze regel voor één keer aan haar laars en riep: 'Jejoen!'

Doordat de harde plasser van François diep in Wendy's mond verzwolgen zat, klonk ze gedempt en liet haar articulatie te wensen over. De lieflijke echtgenoot had zich zijn dinsdagavond wel anders voorgesteld en zag lijkbled.

Sinds kort had hij besloten zijn colaverslaving aan te pakken. De remedie leek in theorie heel simpel, dus dronk hij voortaan Coca-Cola Zero. In de praktijk bracht deze gezondere levensstijl voorlopig toch wat nevenwerkingen met zich mee: suikerdipjes, draaierigheid, een droge mond en diarree, om er maar een paar op te noemen.

In dit geval evolueerde zijn appelflauwte binnen een paar seconden naar een volgend stadium. ‘W-W-Wendy!’ stamelde Jeroen, waarna hij in zwijm viel. Tijdens deze ongecontroleerde val kletterde de schotel gadogado tegen de grond en knotste de achterkant van Jeroens hoofd tegen de hoek van het massief eiken salontafeltje. Drie dagen later ontwaakte de arme stakker op intensieve zorgen met levensgezel Wendy aan zijn zijde. Hun dochttertje Chelsea logeerde bij oma tot papa aan de betere hand was. Jeroen herinnerde zich het voorval heel vaag maar z’n vrouw verzekerde hem dat het slechts een hersenspinsel geweest moest zijn. Zo een smak doet gekke dingen met het menselijk brein. Wendy had zich zogenaamd heel de dag uitgesloofd om de plankenvloer de gewoonlijke driemaandelijkse boenbeurt te geven. Jeroen was zo onfortuinlijk geweest om net erna enthousiast binnen te hollen, met alle gevolgen van dien. Met deze versie van de feiten kon haar goedgelovige man zich zeker en

vast verzoenen. Als klap op de vuurpijl kwam de altijd even attente François zijn herstellende buurman een bezoekje brengen. Hij had de twintig jaar jongere Kelly meegebracht.

‘Goeiemorgen ouwe rukker, goed geslapen?’ vroeg François laconiek en hij zette een bierkorf met al Jeroens lievelingsbiertjes op het nachtkastje. Tussen drie hevige pijnscheuten door stemde de gekwetste uitglijder grinnikend in op de vraag van diens vriend. Hoe zijn anus er precies uitzag was hij inmiddels vergeten... Degenen die vergeven, willen oprecht vergeten. Enkel degenen die vergeten, vergeven oprecht.

De terugreis van Joris duurde langer dan gewoonlijk. Omwille van de aanhoudende vrieskou en het nationaal tekort aan strooizout was het wegdek onvoorspelbaar glad. De winterbanden van de Citroën Cactus waren in principe aan vervanging toe maar hij had een nieuwe set banden niet ingerekend in het jaarlijks uitgavenbudget en was bij deze verplicht zijn rijstijl aan te passen van voorzichtig naar ‘extra’ voorzichtig. Met de bijkomende tijd ten gevolge van de wil der weergoden, in combinatie met het beperkt jaarlijks uitgavenbudget, besloot Joris zijn gedachtegang de vrije loop te laten. Hij dacht aan zijn zevenjarige zoon Joris junior, die hij sinds de scheiding met zijn toenmalige vrouw Erika vijf jaar geleden minder zag dan in de periode tijdens hun

huwelijk. Ze waren onderling overeengekomen dat het ventje een op de twee weekends bij papa mocht logeren. Deze schaarse momenten werden optimaal gebruikt om ‘leuke dingen’ te doen. Twee zomers geleden bijvoorbeeld was er zo een momentje. Joris was, samen met Joris junior en zijn zoontje van twee genaamd Jelle, die hij ongepland had verwekt bij zijn huidige vrouw Jozefa, samen een ijsje gaan eten. In ijs salon Het Crèmeboerinneke bestelden ze voor elk wat wils. Een bolletje smurfenijs voor Joris junior en zes bollen stracciatella voor papa. Jelle werd nog te incapabel beschouwd om eender welke zelfstandige activiteit uit te voeren, afgezien van zijn pamper bevuilen, en mocht nu en dan eens likken aan de bollen van z’n vader. Na gezamenlijk overleg besloten ze hun ijsje te nuttigen op de terugweg. Al keuvelend slenterde het drietal zich een weg naar huis. Joris likte met korte en snelle tongbewegingen aan zijn zes bollen. Wanneer z’n tong verkrampde stak hij het horentje verticaal omhoog en kon Jelle, die in zijn nek zat, zo nu en dan ook proeven van al dat lekkers wat de wereld te bieden had. Joris junior huppelde en dartelde zoals blije jongens van die leeftijd wel vaker doen. Zolang hij binnen een straal van twee meter rond vader bleef mocht hij geen uitbrander of muilpeer verwachten. Zo gezegd zo gedaan, tot het onvermijdelijke dan toch gebeurde. De half gesmolten

bol smurfenijs tuimelde uit het hoorntje en kwakte op het trottoir. Een eerste traan rolde over de wang van Joris' oudste zoon. Het tweede traantje liet niet lang op zich wachten en voor hij het wist stonden de sluisen open. Joris junior maakte heel even aanstalten om het gevallen ijsje terug op te rapen, tot zijn vader hem een halt toeriep.

‘Wat ga je doen, jongen?’ vroeg hij kalm.

‘Ijsje oprapen. De papa van Jason heeft me de vijfsecondenregel geleerd. Als je eten valt en je kan het binnen de vijf seconden oprapen zijn er nog geen vieze bacteriën die alles besmet hebben!’ stotterde Joris junior met herboren moed.

‘Ten eerste, die bol ijs ligt al minstens tien seconden op het trottoir, en ten tweede, de papa van Jason is een linkse schooier waar wij ons als familie van distantiëren, zoon. Dat heb ik je al verteld!’ foeterde Joris. ‘Het is een hippie van de bovenste plank, hij rookt heel de dag joints en over die feministische zeug van hem ga ik niet opnieuw beginnen!’

‘Smegmapiemel!’ riep Jelle vanuit de nek van zijn vader.

‘Correct zoon, die dingen gaan inderdaad vaak hand in hand,’ bevestigde Joris trots.

‘Krijg ik dan een nieuw ijsje, papa?’ vroeg Joris junior.

‘Geen sprake van! Vandaag heb je geleerd dat elke daad gevolgen en consequenties heeft, behalve voor de sossen, zij stelen al meer dan honderd jaar en doen voort dat het geen naam heeft,’ knarsetandde Joris.

Joris junior begon ongecontroleerd te snikken en zijn vaders hart brak. Opvoeden is een loodzware taak, maar iemand moet het doen. Jelle gniffelde en giechelde, hij zag het allemaal graag gebeuren vanuit zijn hoge ivoeren toren...

Het thuisfront naderde omdat de wielen van de Citroën Cactus bleven draaien zonder lek te lopen. Joris’ geweten knaagde telkens weer na een bezoek aan zijn stambordeel. Iedere kilometer dichterbij huis werd hij emotioneler en weemoediger. Prostituees bezoeken keurde hij af, dat advies gaf hij z’n zoons al op jonge leeftijd mee.

‘Betalen voor seks, liefde en/of affectie is stout!’ had de bezorgde vader gepredikt, waaraan hij nog toevoegde: ‘Betalen en geld uitgeven aan eender wat, moet bij voorkeur altijd vermeden worden. We zijn nemers, geen gevers. Dit zijn de gevolgen van het socialistische graairegime waarin jullie papa is opgegroeid!’

‘Stoute socialisten!’ had Jelle getierd en hij liet uit opwinding een nat scheetje ontsnappen in z’n pamber.

‘Correct, zoon,’ bevestigde zijn vader trots.

‘Wat is het toch een slim ventje.’

‘Meester Andrej beweert altijd dat we solidair moeten zijn,’ zei Joris junior. ‘Hij doet vrijwilligerswerk in het dierenasiel en doneert geld voor De Warmste Week. Hij probeert ons te motiveren en zegt dat wij de bouwstenen zijn van een betere wereld. Mama vindt meester Andrej een heel lieve man.’ Hij vond het niet leuk dat zijn vader zo negatief en zwartgallig was.

‘Zeg tegen meester Andrej dat je papa een van die bouwstenen door zijn venster komt gooien als hij nog veel zeik verkoopt over De Warmste Week!’ blafte Joris en hij trok z’n oudste zoon aan de oren. De linkse traantjes die daarop volgden maakten hem nog lastiger. ‘Meester Andrejs grootvader was een communist onder het regime van Stalin tijdens de Grote Zuivering in 1934. Meer dan tienduizend doden heeft je meester op zijn geweten! Vertel dat eens aan je moeder, de naïeve geit!’

‘Bèèè!’ mekkerde Jelle. Dierengeluiden waren zijn specialiteit.

De klanknabootsing van de kleine dreumes echode na in de gedachten van diens vader. Het weergalmen vloeide naadloos over in gezangen van Niels Destadsbader, die zich in de loop der jaren nog meer ontplooid had in de kunst der mekkeren dan Joris’ jongste zoon. Nog voor Niels aan zijn aanstekelijke

refreintje kon beginnen werd hem de mond gesnoerd. Bij legalisering van moord wordt hij mijn eerste slachtoffer, dacht Joris.

De radio ging uit en enkel het motorgeluid van de Citroën Cactus bleef over. Een paar honderdtal meters, drie flitspalen en een tiental vluchtheuvels stonden nog tussen de chauffeur en zijn eindbestemming. De negatieve en weemoedige gevoelens namen nu echt de overhand. Na de geboorte van Jelle stond het libido van Jozefa op een laag pitje. Het koppel had sindsdien de liefde geen enkele keer meer bedreven. Zelfs voor een man als Joris, die meestal rationele beslissingen neemt en weinig handelt op gevoel, begon dit op den duur te wegen. Hij wilde een paar uur terug in de tijd. Terug naar Candy, de laatste vrouw die hem momenteel gelukkig wist te maken. Candy kon magistraal pijpen. Als er een olympische discipline pijpen bestond won ze vast en zeker de gouden plak. Die zou ze dan aan haar pooier geven, die hem op zijn beurt kon inruilen voor een goeie smak geld waarmee hij een mooie set chromen velgen kon kopen voor zijn Mercedes SLK. Pijpen was Candy haar stiel. Ze pijpte tot ze er scheel van keek. Die schele blik deed Joris altijd denken aan het bakkes van z'n broer Jeroen toen hij als zesjarige snaak een Cubaanse sigaar van hun grootvader had gestolen en deze diep op de longen inhaleerde.

Penetrenen deed Joris nooit op een ander. Dit zou zijn geweten niet aankunnen. Op de schaal van bedriegerij was oraal bevredigd worden voor hem een minder ernstig misdrijf. Moeilijk goed te keuren, doch in gradatie ook niet vergelijkbaar. De lust overtrof het schuldgevoel, bleek iedere keer weer...

Ten langen leste reed Joris de oprit des huizes op. Eenmaal tot stilstand gekomen trok hij aan de handrem maar zette de motor nog niet uit. Enkele keren diep in- en uitademen en even door het nieuwsoverzicht van Facebook scrollen op z'n Motorola om de gedachten te verzetten. Gedurende het scrollen stuitte hij op hartverwarmend nieuws. Buurvrouw Lizette had een nieuw katje gekregen. Sinds de plotse verdwijning van Felix twee maanden geleden was de weduwe geen moment meer gelukkig geweest. Alle zondagen, met uitzondering van Pasen, klopte ze aan bij huize Versaevel met vers, zelfgemaakt, artisanaal banket en bakkerswaar. Smurfenvlaai, puddingkruimelvlaai, abrikozenvlaai, wafels, appelflappen, cupcakes, nonnevotten, kersenvlaai, tompoezen. Haar waaier aan zoetigheden scheen oneindig, alsook de voldoening die ze haalde uit de dankbaarheid van Joris en Jozefa. Lizette wist echter niet dat de wormen, duizendpoten en pissebedden in de compostbak de eindconsument waren van haar kookkunsten. Er werd nooit getwijfeld

aan haar liefde en passie als patissier, wel aan wat de vieze, zwarte smurrie onder haar nagels was. Aarde, stof, huidschilfers of ontlasting van Felix. Niemand kon het met zekerheid zeggen. Net zoals niemand de enige vreugde die haar nog restte in het leven kon ontnemen. Na het mysterieuze verdwijnen van kater Felix had heel de buurt zich ingezet om het beestje te vinden en terug te bezorgen aan z'n liefdevolle baasje. Zelfs Joris, de man met een bloedhekel aan poezen, plakte tot ieders verbazing affiches en flyers tegen alle bushokjes en elke lantaarnpaal in de wijde omtrek. Maar achter de behulpzame, onschuldige façade schuilde de veroorzaker van al het kwade. Joris had Felix aangereden met negentig kilometer per uur in de dertigkilometerzone nabij de plaatselijke kleuterschool. Na het ongeluk sloeg de radeloosheid toe. De levenloze naaktkat linkte hij onmiddellijk aan Lizette, die dan ook direct geassocieerd werd met de compostbak, maar de mesthoop kon de laatste rustplaats van Felix niet worden. Etensoverblijfselen, vlees en vis zouden knaagdieren aantrekken, en als Joris van één ding nog meer walgde dan Felix' stoelgang onder de nagels van de buurvrouw dan waren het wel de ratten die de compostbak zouden aantrekken indien het rottende lijf van de dode kater erin zou vertoeven. Deze gedachte alleen al maakte hem woest. Hij schopte tegen het kadaver van Felix

en riep: 'Jij mijn compostbak verzieken?! Ik dacht het niet, makker!' Waarop hij de kat bij het nekvel greep en hem impulsief in de kledingcontainer tegenover de kleuterschool gooide.

Deze zoveelste uitspatting kwam Joris' geweten weer duur te staan. Een verzoening tussen de dader en diens ziel is echter zelden veraf. Ditmaal kwam deze reconciliatie in de vorm van extreem medeleven en de vastberadenheid om Felix terug te vinden. Met momenten wist hij zichzelf ervan te overtuigen dat deze zoektocht nog succesvol kon zijn. De vage grenzen van fictie en werkelijkheid overlaptten mekaar. De waarheid is een levenloos kattenlijk. Op zoek gaan naar die waarheid, is zoeken naar een speld in een compostbak. Degene die de speld tracht op te sporen, treft naast rottend groenteafval en gebak, wellicht ook... Een kat in een zak. Joris hoopte dat Lizette het geluk terug zou vinden.

Hij zette de motor van de Citroën Cactus uit en liep naar binnen. Zijn geluk zat immers daar de hele avond in onwetendheid op hem te wachten.